

# РЕШЕНИЕ

№ 6913

гр. София, 13.12.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в**  
публично заседание на 06.11.2012 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева**

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **6722** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. Я. Т. срещу ревизионен акт № [ЕГН]/10.06.2010 г., издаден от Р. Е. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1717/15.11.2010 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място].

Производството е образувано и на основание решение № 9904/ 09.07.2012 г., постановено по адм.д. № 16220/2011 г. на Върховния административен съд, О. отделение, с което е отменено решение № 4430 от 17.10.2011 г. по адм.д. № 9344/2010 г. на Административен съд София-град, с което е отхвърлена жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № [ЕГН]/10.06.2010 г., и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на констатациите в оспорения ревизионен акт, както и на потвърждаващото го решение на директора на дирекция „ОУИ” С.. Посочено е, че РА е необоснован и немотивиран, което е лишило оспорващия от възможността да реализира в пълнота правото си на защита. Твърди се, че не е ясно въз основа на какви доказателства решаващият орган е стигнал до различни фактически и правни изводи в сравнение с обжалвания ревизионен акт. Посочено е, че изводите на органа по приходите не се основават на никакви доказателства, а според правилата за доказателствената тежест органът по приходите,

твърдейки, че е налице основание за допълнително начисляване на данък е този, който следва да го докаже. Пазарната цена, различна от договорената, е определена произволно, без да е използвана експертиза от вещи лица със специални знания. Посочено е, че с РА не е съобразено, че закупуването на машините е през 2007г., а процесната продажба - през 2009г., съответно не е изследван въпросът дали машините са амортизирани и какъв е евентуално размерът на амортизациите, нито е проверявано как са се променили пазарните цени на машините, налице ли е физическо и морално овехтяване. Претендира се отмяна на акта и присъждане направените по делото разноски. В съдебното производство оспорващият се представлява от адв. Т., който излага подробни съображения за незаконосъобразност на ревизионния акт в съдебно заседание и в приложени по делото писмени бележки.

Ответната страна – директорът на дирекция "ОУИ" – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. Т., оспорва подадената жалба, моли съда да потвърди РА и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 9-7904/03.12.2009г., изменена със ЗВР № 1000350/28.01.2010г., издадени от Д. В. П., на длъжност началник сектор „Ревизии" в дирекция ДОК при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периода 08.06.2009 г. - 30.11.2009г. В ЗВР е определен срок за извършване на ревизията до 15.03.2010г. Издателят на тези ЗВР е упълномощен със заповед №РД-01-131/22.03.2007г. на директора на ТД на НАП - С..

За резултатите от извършената ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ № 100350/13.05.2010г., връчен на жалбоподателя на 13.05.2010г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице не е подало възражение.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № [ЕГН]/10.06.2010 г., издаден от Р. Е. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощен със заповед за определяне на компетентен орган № К 1000350/22.04.2010г. на органа, възложил ревизията.

С ревизионния акт са определени задължения в размер на 19 333, 33 лв. – допълнително начислен ДДС, вместо декларирания от лицето по СД ДДС за възстановяване в размер на 46 716, 66 лв.и лихва за забава 1920, 55 лв. С РА е потвърдена фактическата обстановка установена в РД, както и извършените с него констатации, както следва:

За установяване фактите и обстоятелствата, имащи значение за извършваната ревизия са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт. Събрани са приложенияте към преписката доказателства, въз основа на които се установява следното: [фирма] е създадено в края на 2007 г. като дъщерно дружество на „С. Х. Л." - К. с цел да събере трудно събираеми вземания от две дружества, на които са предоставени заеми. За целта „С. Х. Л." - К. е цедирало вземанията си от [фирма] и [фирма] с договор за цесия от 01.12.2007г. (л.193 по делото). С договор за цесия от 05.12.2007 г. [фирма] /цедент/ е прехвърлило свое вземане към [фирма] към [фирма] /цесионер/. На 12.12.2007 г. между [фирма] и [фирма] е сключено споразумение за уреждане на заемните отношения между страните, като са се

споразумели задълженията на [фирма] да бъдат изплатени по следния начин: с прехвърляне на недвижима собственост на стойност 160 000 лв. вместо изпълнение /прехвърлената собственост е подробно описана в НА №155, том IV, рег.№6399 от 21.12.2007г./; с прехвърляне на машини и съоръжения, собственост на [фирма] на обща стойност 375 000 лв. /по опис/, като между страните е сключен договор за покуко-продажба от 17.12.2007г.; с прехвърляне на всичките 500 дружествени дяла от капитала на [фирма] на стойност 5 000 лв., собственост на [фирма].

За извършените доставки, чрез които е изплатен съществуващият дълг, [фирма] е издало на жалбоподателя следните фактури (л.109-114): № 0...100/28.12.2007 г. на стойност 375 000,00 лв. и начислен ДДС в размер на 75 000,00 лв., с предмет на доставката - машини, оборудване, съоръжения и компютри, съгласно договор за покупка-продажба от 17.12.2007 г.; № 0...113/31.03.2008 г. на стойност 95 000,00 лв. с предмет на доставката - недвижима собственост /земя/, съгласно споразумение от 12.12.2007 г. и НА № 155 от 21.12.2007 г. и № 0...114/31.03.2008 г. на стойност 54 166,67 лв. и начислен ДДС в размер на 10 833,33 лв. с предмет на доставката - недвижимо имущество /сграда/, съгласно споразумение от 12.12.2007 г. и НА №155 от 21.12.2007г.

Ревизиращият екип е констатирал, че придобитите активи са заведени в счетоводството на ревизираното дружество по дебита на счетоводна сметка 304 - „Стоки с цел продажба“.

На основание чл. 74 от ЗДДС жалбоподателят е претендирал право на приспадане на данъчен кредит, включвайки посочените фактури в описа на наличните активи, придобити преди регистрацията му по ЗДДС, подаден с вх. № 2200-1198 от 10.06.2009 г. по описа на ТД на НАП С., за данъчен период м. 06.2009г.

Съгласно договор за продажба от 11.06.2009 г. [фирма] е продало придобитите активи /машини, оборудване, съоръжения, компютри, земя, сграда/ на [фирма]. За документирание на продажбите от ревизираното лице са издадени следните фактури (л.123-127): № 0...01/12.06.2009г. на стойност 44 750,00 лв. и начислен ДДС в размер на 8 950,00 лв. с предмет на доставката - авансово плащане по договор за продажба на машини от 11.06.2009 г.; № 0...02 от 12.06.2009 г. на стойност 55 833,33 лв. и начислен ДДС в размер на 11 166,67 лв. с предмет на доставката -авансово плащане по договор за продажба на сгради от 11.06.2009 г. и № 0...03 от 12.06.2009 г. на стойност 95 000,00 лв. и начислен ДДС в размер на 19 000,00 лв. с предмет на доставката - авансово плащане по договор за продажба на земя от 11.06.2009г. Плащането по фактурите е извършено по банков път на 12.06.2009 г., видно от приложено по преписката извлечение от банковата сметка на жалбоподателя. В хода на ревизията е установено, че собствеността върху машините е прехвърлена на 11.06.2009 г., за което е представен приемо-предавателен протокол (л.99-108).

Ревизиращият орган е посочил, че издадената за продажбата на активи фактура № 1/12.06.2009г. е на стойност 53 700,00 лв. с ДДС, а цената на придобиване на активите е 450 000,00 лв. Дружеството е ползвало данъчен кредит за същите съгласно подадения опис на активите в размер на 75 000,00 лв. Органите по приходите са констатирали, че за ревизирувания период дружеството е кредитирало сметка 304 с 460 833,33 лв. при фактурирани 234 700,00 лв. Не е кредитирано обяснението на ревизираното лице за продажбата на загуба (л.58-59), съгласно което цената на машините пада с всяка изминала година и неползването им също води до спад в цената; активите са неликвидни в условия на криза; съществена част от машините,

които [фирма] е придобило представляват инфраструктура на една производствена единица, която няма съществена стойност извън него. От ревизиращите е прието, че независимо, че продажбата на земя, сгради и машини са документирани с три отделни фактури, „основната доставка е продажбата на работещ до 2007 г. дърводелски цех". Като са се позовавали на разпоредбата на чл. 26, ал. 7 от ЗДДС, органите по приходите са приели, че данъкът е станал изискуем на 28.12.2007 г. и пазарната цена на машините, определена съгласно фактура № 0...100 от 28.12.2007 г., издадена от [фирма] е 375 000,00 лв. или данъчната основа при продажбата на машините следва да е пазарната цена машините, определена към датата на която данъкът е станал изискуем. Предвид това на основание чл. 26, ал. 7 от ЗДДС е определена данъчна основа на доставката, документирана с фактура № 0...01 от 12.06.2009г. в размер на 375 000,00 лв. /вместо 44 750,00 лв./, а дължимият ДДС - в размер на 75 000, 00 лв. /вместо 8 950,00 лв./. В резултат на корекцията данъчната основа на облагаемите доставки за периода м.06.2009г. е променена от 195 583, 33 лв. на 525 833, 33 лв. и съответно начислен ДДС от 39 116, 67 лв. на ДДС - 105 166, 66 лв.

Ревизионният акт е връчен на ревизираното дружество на 15.06.2010 г. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град на 29.06.2010 г.

Между страните е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне по жалбата срещу РА за период от три месеца, приложено на л.23 от делото. В удължения тримесечен срок съгласно споразумението по чл. 156, ал. 7 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с решение № 1717 от 15.11.2010 г., с което е потвърдил ревизионния акт в оспорената част. Решението е връчено на жалбоподателя на 18.11.2010г. Решаващият орган е констатирал, че РА е неясен по съдържание, необоснован и немотивиран по отношение на приложението на разпоредбата на чл. 26, ал. 7 от ЗДДС в конкретния случай. Приел е, че със спорната фактура от 11.06.2009г. е документирана продажбата на посочените в договора и приемо-предавателния протокол машини, като е фактурирана пълната им цена и тази доставка е възмездна доставка на стоки по смисъла на ЗДДС, облагаема по силата на 12, ал. 1 от закона. Разгледал е общия и особения ред за определяне на данъчната основа при доставките на територията на страната в чл. 26 и чл.27 от ЗДДС. Изхождайки от разпоредбата на чл. 6, ал. 3, т. 2 от ЗДДС приравняваща на възмездна доставка безвъзмездното прехвърляне на собственост върху стока на трети лица, когато при придобиването ѝ е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит и аргументирайки се с дефиницията на § 1, т. 8 от ДР на ЗДДС, че „безвъзмездна доставка" е доставката, при която стойността на даденото многократно надхвърля полученото, е намерил, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 27, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и данъчната основа за доставката на машините, документирана с фактура № 0...01 от 12.06.2009 г. не може да бъде по — ниска от данъчната основа при придобиването им. На основание чл. 86, ал. 1 във връзка с чл. 27 от ЗДДС е приел, че следва да се извърши корекция на данъчната основа на извършената доставка по фактура № 0...01 от 12.06.2009 г. и да се доначисли данък върху добавената стойност в оспорвания размер /66 050,00 лв./.

С решение № 9904/ 09.07.2012 г., постановено по адм.д. № 16220/2011 г. на Върховния административен съд, О. отделение, с което е отменено решение № 4430 от 17.10.2011 г. по адм.д. № 9344/2010 г. на Административен съд София-град, са дадени указания по тълкуването и прилагането на закона, които са задължителни за

настоящата инстанция.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка. От представения по делото договор за покупко-продажба от 17.12.2007 г. (л.117-л.121 от делото), се установява, че [фирма] е продал на жалбоподателя движими вещи – машини, описани в чл. 1, на обща стойност 375 000 лв. Съгласно чл. 3 от договора цената се заплаща, като купувачът се задължава да извърши прихващане от сумата на паричното задължение, което продавачът има към него. За извършената продажба е издадена фактура № 0...100 от 28.12.2007г. (л.110). Съгласно договора движимите вещи, описани в чл. 1 се предават от продавача на купувача с подписване на окончателен договор за покупко-продажба на недвижимия имот, описан в ал. 1 (нотариален акт № 155 от 21.12.2007г., л. 115), а задължението на продавача за предаване на вещите е след подписване на приемо-предавателен протокол за предаването им на купувача, какъвто не е представен по делото. Съгласно договор за продажба от 11.06.2009 г. (л. 99) [фирма] е продало придобитите активи, описани подробно в приложение Б на [фирма]. За документиране на продажбите по договора от 11.06.2009 г. от ревизираното лице са издадени фактури (л.123-127), сред които и процесната фактура № 0...01/12.06.2009г., на стойност 44 750,00 лв. и начислен ДДС в размер на 8 950,00 лв. с предмет на доставката - авансово плащане по договор за продажба на машини от 11.06.2009 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до АССГ, подадена чрез ответния административен орган на 02.12.2010 г. срещу ревизионния акт, е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 1000350/22.04.2010г. на органа, възложил ревизията, Р. Е. К. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., е определен за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. Спазени са сроковете и правилата за извършване на ревизията, издаване и връчване на РД и РА на ревизираното лице, обезпечена е възможността му да направи възражения срещу РД.

С оспорения РА на основание чл. 26, ал. 7 от ЗДДС е определена данъчна основа на доставката, документирана с фактура № 0...01 от 12.06.2009г. в размер на 375 000,00 лв. /вместо 44 750,00 лв./, а дължимият ДДС - в размер на 75 000, 00 лв. /вместо 8 950,00 лв./. С решение № 1717 от 15.11.2010 г. ответният административен орган е изменил правното основание, въз основа на което е начислен допълнително ДДС, като е приел, че е приложима разпоредбата на чл. 27, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и данъчната основа за доставката на машините, документирана с фактура № 0...01 от 12.06.209 г. не може да бъде по — ниска от данъчната основа при придобиването им. На основание чл. 86, ал. 1 във връзка с чл. 27 от ЗДДС е приел, че следва да се извърши корекция на данъчната основа на извършената доставка по фактура № 0...01 от 12.06.2009 г. и да се доначисли данък върху добавената стойност в оспорвания размер

/66 050,00 лв./.

Определянето на данъчната основа при доставки на територията на страната е уредено в чл. 26 от ЗДДС, съгласно който данъчна основа по смисъла на този закон е стойността, върху която се начислява или не се начислява данъкът в зависимост от това, дали доставката е облагаема или освободена. Данъчната основа се определя на база всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Изключенията от общия ред за определяне на данъчната основа са предвидени в чл. 27, ал. 1 от ЗДДС (в приложимата редакция – преди И.. - ДВ, бр. 99 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г.) който предвижда, че данъчната основа на доставката не може да бъде по - ниска от данъчната основа при придобиването ѝ или от себестойността ѝ, а в случаите когато стоката е внесена - от данъчната основа при вноса ѝ, при доставка на: стоки по чл. 6, ал. 3 и чл. 7, ал. 4 (т.1); земя, която е урегулиран поземлен имот по смисъла на Закона за устройство на територията, с изключение на прилежащ терен към сгради, които не са нови (т.2); нови сгради или части от тях и прилежащия им терен (т.3). По силата на чл. 6, ал. 3, т. 2 от ЗДДС за възмездна доставка на стока за целите на закона се смята и безвъзмездното прехвърляне на собственост или друго вещно право върху стоката на трети лица, когато при производството, вноса или придобиването ѝ е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит. В § 1, т. 8 от ДР на ЗДДС е дадено легално определение на понятието „безвъзмездна доставка“ и тя е доставката, при която няма възнаграждение или стойността на даденото многократно надхвърля полученото.

В случая е безспорно установено, че на 12.12.2007 г. между [фирма] и [фирма] е сключено споразумение за уреждане на заемните отношения между страните, които са се споразумели задълженията на [фирма] да бъдат изплатени с прехвърляне на недвижима собственост на стойност 160 000 лв. /прехвърлената собственост е подробно описана в НА №155, том IV, рег.№6399 от 21.12.2007г./; с прехвърляне на машини и съоръжения, собственост на [фирма] на обща стойност 375 000 лв. /по опис/, като между страните е сключен договор за покуко-продажба от 17.12.2007г.; с прехвърляне на всичките 500 дружествени дяла от капитала на [фирма] на стойност 5 000 лв., собственост на [фирма]. Част от придобитите от дружеството активи, а именно машини и съоръжения, на обща стойност 375 000 лв., са препродадени на [фирма], за което е издадена процесната фактура № 0...01/12.06.2009г., на стойност 44 750,00 лв. и начислен ДДС в размер на 8 950,00 лв.

На първо място, с оглед задължителните указания на ВАС, следва да се обсъди приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, съгласно която не е доставка на стока или услуга доставката към приобретателя от преобразуващия се, от отчуждителя или от апортиращия в резултат на прехвърляне на предприятие по реда на [чл. 15](#) или [60](#) от Търговския закон. Настоящият съдебен състав намира, че посочената правна норма е неприложима по отношение на процесната сделка, по която жалбоподателят е продал свои собствени движими вещи на [фирма] – не е налице прехвърляне

на предприятие по реда на [чл. 15](#) или [60](#) от ТЗ. По отношение на доставката, по която оспорващият е придобил процесните машини и по която с РА не са начислени корекции, също не може да намери приложение разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗДДС. [фирма] не е прехвърлил предприятието си като съвкупност от права, задължения и фактически отношения на жалбоподателя. За погасяване на дълга му към [фирма] посоченото дружество е прехвърлило свой собствен недвижим имот и собствени машини и съоръжения, както и 500 дружествени дяла от капитала на [фирма], т.е. от трето дружество. Отново следва да се посочи, че сделката между [фирма] и [фирма] не е спорна по делото – с РА не са извършени корекции във връзка с тази доставка.

Настоящият съдебен състав приема, че с решението на ответния административен орган законосъобразно е приложена разпоредбата на чл. 27, ал. 1, т. 1 ЗДДС. В процесния случай от приетите по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че процесните машини при придобиването им са заприходени в счетоводството на ревизираното лице на стойност 375 000 лв., няма данни да са начислявани амортизации, напротив ревизираното лице сочи, че върху машините не са начислявани амортизации за периода 2007-2009г. Същите активи обаче са продадени на цена от 44 750 лв., т.е. налице е продажба при загуба, като стойността на активите многократно надхвърля получената за тях цена. Поради това и процесната доставка, може да бъде квалифицирана като безвъзмездна съгласно дефиницията на §1, т.8 от ПЗР на ЗДДС - за безвъзмездна се приема и доставката, при която стойността на даденото многократно надхвърля полученото. Очевидно и безспорно в случая е, че стойността на машините (стойността им на заприходяване в счетоводството на ревизираното лице) многократно надвишава стойността на получената за тях продажна цена при доставката им на [фирма]. Същевременно, по делото е безспорно доказано, че след придобиването на активите за стойността от 375 000 лв., жалбоподателят, чрез включването им в опис за наличните активи преди регистрацията по ЗДДС, е ползвал изцяло данъчен кредит по реда на чл.74 от ЗДДС за данъчен период м.06.2009г.

Поради гореизложеното, в случая е налице хипотеза, при която намира приложение нормата на чл. 27, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, която е императивна, като целта на законодателя е да се предотврати и да не се допуска упражненото право на данъчен кредит при придобиването на една стока да е многократно по-голям от размера на начисления данък при последваща продажба.

В допълнение следва да се посочи, че съдържащите са данни в обяснението дадено в хода на ревизията от дружеството, чрез управителя му, не обосновават извод за неприложимост на разпоредбата на чл. 27, ал. 1, т. 1 от ДДС. Посочените причини, поради които активите са продадени при многократно по-ниска цена са вероятни и логични – дружеството е придобило активите с цел погасяване на свое вземане, овехтяването и неизползването на машините е довело до по-ниската им цена, икономическата криза и по-малкото потребление на мебели и др. Независимо от това, причините, поради които активите са продадени на съответната цена не са относими за начинът на определяне на данъчната основа по сделката по смисъла на чл.

27, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Предпоставка за приложението на цитираната правна норма е наличието на доставка на стоки по чл. 6, ал. 3 – безвъзмездна доставка или доставка, при която стойността на даденото многократно надхвърля полученото. Законодателят не се интересува от причините за сключването на такава сделка, фактът на извършването ѝ представлява самостоятелно основание за определяне на данъчната основа по същата доставка по реда на чл. 27, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Поради това и на основание чл. 86, ал. 1 във връзка с чл. 27 от ЗДДС правилно е извършена корекция на данъчната основа на извършената доставка по фактура № 0...01 от 12.06.2009 г. и е доначислен ДДС в размер на 66 050,00 лв.

С процесната доставка, по която е издадена фактура № 0...01 от 12.06.2009 г. и е доначислен ДДС в спорния размер, не е извършена продажба на недвижим имот – земя, а единствено продажба на движими вещи, поради което разпоредбата на чл. 27, ал. 1, т. 2 от ЗДДС не може да намери приложение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореният ревизионен акт е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед заявеното от ответника искане и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден за заплати на директора на дирекция „ОУИ“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 875 (осемстотин седемдесет и пет) лева съобразно материалния интерес по делото, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 вр. чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав

### **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/10.06.2010 г., издаден от Р. Е. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1717/15.11.2010 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място].

**ОСЪЖДА** жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ответника - директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 875 (осемстотин седемдесет и пет) лева.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**